

Publicerad 2005-06-25 16:48 av Nyvanna

Tiderna förändras, men vi människor kommer alltid att vara just människor. Drömmar och hopp är förankrade djupt i våra sinnen. Det här är en kort text, fångad i ett ögonblick i en framtid.

Stjärndrömmar

Nattdotter drömde ofta om stjärnorna. Närhelst hon satt orörlig, blickandes upp på Stagnelius tre månar, brukade det sägas att hon befann sig på en annan planet. Hon önskade att så vore. Att leva någonstans, och att höra hemma där, var två vitt skilda saker.

Livet på den varma, torra planeten centrerade runt två saker: vetenskap och arkeologi. Kolonin var baserad runt de många ruinerna som alla var rika på antik kultur och än äldre historia. Större delen av befolkningen var entusiastiska studerande av både och.

Nattdotter var inte intresserad av någotdera. Närhelst dagens utgrävning kom på tal smet hon undan, antingen in på sitt rum, eller in i sin fantasi, där hon drömde om att resa... resa bort, vart som helst. Att få vara någon annan, någon som hörde hemma vart än det var hon levde.

Det var inte ofta hon talade om sina drömmar för andra, ända sedan den gång då hon, mycket yngre - knappt tolv fyllda - hade get sina bröder svar på tal varför hon inte fann deras diskussion om den senaste uppgrävda krukans intressant. Hon hade pikats i många månader efter den incidenten. Varför skulle någon drömma om att lämna Stagnelius? Här fanns ju allt av intresse. Jorden må vara människornas vagga, men Stagnelius var dess ädelsten.

Så när Nattdotter behövde undslippa det vetenskapliga pladdret, sökte hon sig upp till Kullen, som reste sig högt över utgrävningarna, högt över den lilla staden med dess omkretsande bebyggelse av låga små hus. Många teorier fanns om kullens betydelse för den ur-civilisation som en gång funnits på den här planeten, innan vädret slog om och renderade marken för torr att göda ens de enklaste grödor. Kanske hade det varit en begravningsplats, kanske en utkik, kanske ett observatorium, eller en av många möjligheter. För Nattdotter var det den perfekta undanflyktsplatsen. Uppflugan högt uppe i ett av träden som växte där, kunde ingen närma sig för att störa hennes drömmande utan att hon såg dem komma på långt håll.

Inte för att någon hade någonsin kommit upp dit. Vägen - stigen - var krokig och smal, och på sina ställen var det mer klättrande än gående som gällde. I Nattdotters ögon var utsikten och friheten mer än väl värt vägen dit, men - som vanligt - var hon ensam om sin åsikt.

Trots dagens värme var nätterna svala, och i solnedgången började alltid vinden vira och dra med sig doften av nattblommor som frodades i den torra sanden. Nattdotter hade försökt plocka några av de vackraste snövita blommorna som present till sin mor, men funnit att de var så giftiga att hennes fingrar blivit såriga av att ta på dem. Ibland, dock, kände hon sig lika giftig som blommorna. Med ryggen lutad mot den tjocka stammen, och fötterna stabilt tryckta mot en gren, satt Nattdotter likt en drottning på sin tron och blickade upp mot den stjärnklara himmelen. Kolonin var fortfarande så ung att stjärnbilderna inte hade fått något namn. Inte av de nyss ditkomna människorna, i alla fall. Kanske hade planetens utdöda innevånare en gång

för länge länge sedan blickat upp mot just dessa stjärnor, och drömt om platser bortom fantasin, planeter bortom vardagen.

Två tusen år, sades det. Hade innevånarna utvecklats två tusen år snabbare, hade de nått tillräckligt långt in den tekniska eran för att överleva klimatförändringen. Även om de drömt om stjärnorna, så hade de aldrig nått dit. Summan av deras civilisation var nu att underhålla diverse arkeologer som med överljusfart hade färdats dit, satt upp hem, och fick månatliga matransoner levererade för att klara sig på en plats där bara den starke, den som utvecklades, kunde överleva.

Nattdotter kände sig som dem, kände den panik de måste ha känt då deras grödor dog och djuren svalt. Då de insett att summan av de miljontals år det tagit dem att nå nästan - bara nästan - fram till stjärnorna, var några band av historiska böcker, till inget intresse förutom för de forskare som skrev dem. Förändring, visste hon, var universums enda konstant. Den som inte förändrades, gick under.

Nattdotter ville till stjärnorna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nyvanna med Poeter.se id #3685 innehar upphovsrätten